

BENEŠOVSKO

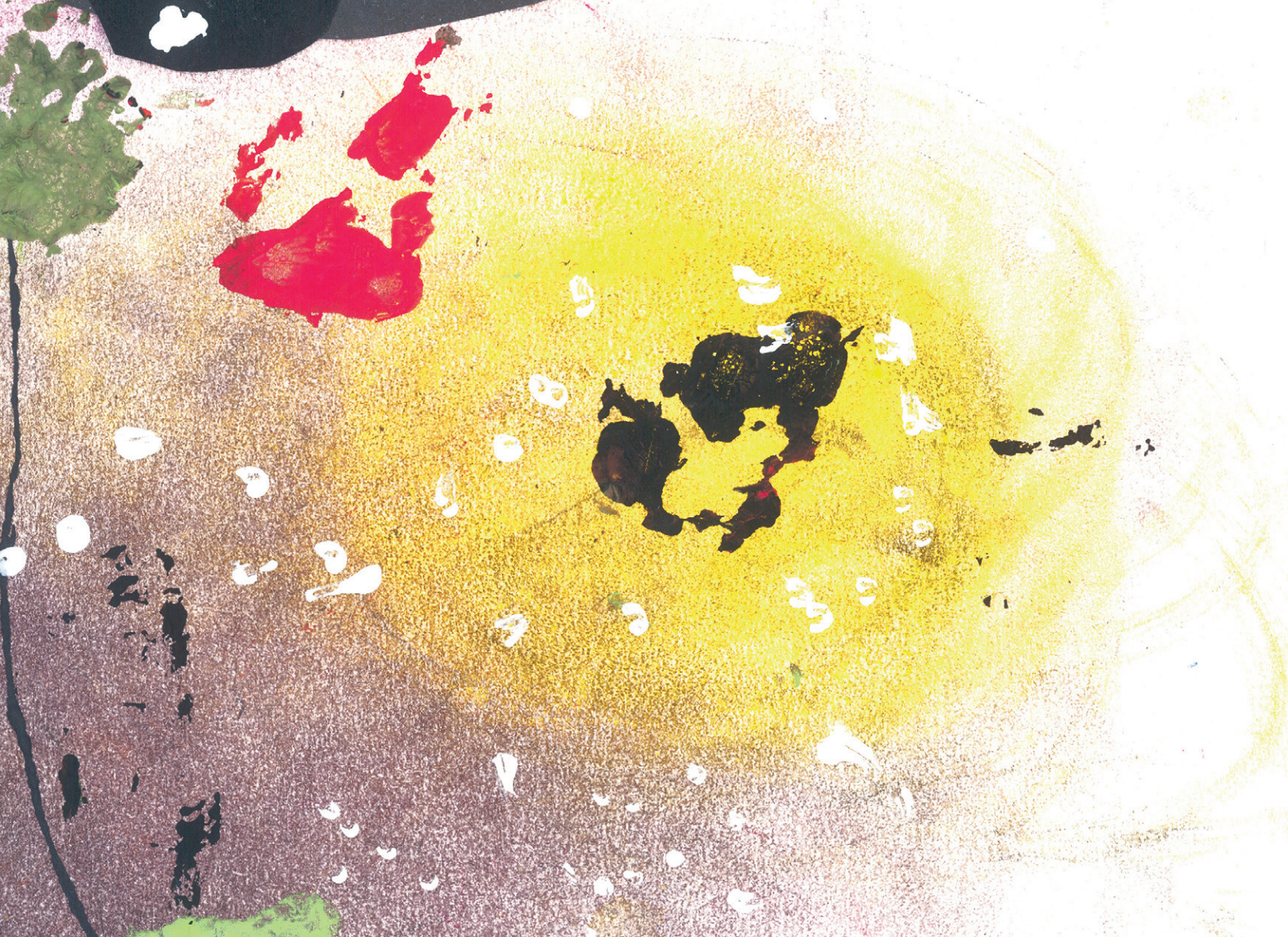
ŽIJE

PŘÍBĚHY

BENEŠOVSKO

ŽIJE

PŘÍBĚHY

ÚVOD

Otevíráte knížku, která je poskládána z literárních dílek, jež vytvořili školáci z mateřských a základních škol Benešovska. Podívejte se na náš kraj jejich očima. Popusťte uzdu své fantazie a nahlédněte do světa jejich hrdinů a roztodivných zápletek. Budete číst příběhy, které jsou inspirovány skutečnými událostmi, ale i takové, které jsou zcela smyšlené. Prostřednictvím těchto příběhů nám děti daly možnost nahlédnout na to, jak vidí region, v kterém žijí, ale mnohdy i hlouběji na to, jak přemýšlejí, co je těší, nebo naopak trápí.

Do projektu Benešovsko žije příběhy se zapojilo 86 školáků z 19 škol. Porota z přihlášených prací vybrala 21 nejzdařilejších. Ty byly zařazeny do této publikace. Některé obrázky pocházejí od autorů příběhů, z části však byly vytvořeny dětmi, které navštěvují výtvarný kroužek v Muzeu umění a designu Benešov.

A bez koho by to nešlo? Velké poděkování patří společnosti Posázaví o.p.s., která s myšlenkou projektu přišla a v rámci Místního akčního plánu rozvoje

vzdělávání ORP Benešov ho organizačně zabezpečila. Velký kus práce odvedla ředitelka Posázaví o.p.s. Bohunka Zemanová a členky realizačního týmu Helena Šešinová a Jana Čechová. Cenné bylo zapojení Pracovní skupiny pro Čtenářskou gramotnost, jejíž členové na sebe zároveň vzali roli porotců. Konkrétně to byly Eva Čermáková, Helena Křiklánová, Anna Svobodová a Zuzana Krajánková, kterým pomáhala Jaroslava Tůmová z Posázaví o.p.s.

Vážíme si základních a mateřských škol, které se do projektu zapojily, a především nadšených pedagogů, kteří své žáky povzbudili k tvorbě příběhů. Děkujeme též Muzeu umění a designu Benešov za spolupráci při tvorbě ilustrací, kterou si organizačně vzala na starost Tereza Drexlerová. Grafiku knihy vytvořil Lukáš Císař. Ředitelka Lenka Škvorová celou spolupráci zastřešila. A v neposlední řadě za aktivní podporu patří dík městu Benešov. Zejména místostarostovi Zdeňku Zahradníčkovi a vedoucí odboru školství Ivě Kárové.

Věříme, že se projektem Benešovsko žije příběhy podaří zažehnout v dětech jiskřičku zájmu o literární tvorbu. Třeba si jednou přečtete knihu, jejímž autorem bude někdo z těch, jejichž jména najdete u příběhů v této publikaci.

NETOPÝŘÍ POHÁDKA

Kdysi dávno žilo v Týnci nad Sázavou mnoho myší. Lidé je neměli rádi, prý jsou celé šedé jakoby umouněné, špinavé. Tak se myšky začaly schovávat do temných zákoutí. Nejvíce se jim líbilo v týnecké věži, kde bylo šero, ale teplo a klid. Běhaly po celé věži, nejlepší to ale bylo až nahoře, kde přeskakovaly po trámech a naučily se na nich i spát. Po probuzení se protahovaly a někdy málem spadly dolů, a tak jim příroda dala křídla a lidé jim začali říkat netopýři.

Netopýři žili ve věži spokojeně, ale že tam byla téměř tma, přišli skoro o zrak. To jim nevadilo, oči nahradily uši a netopýři se začali orientovat podle sluchu. Po nějaké době lidé zmoudřeli a zjistili, že netopýři jsou čistotná zvířata a také dost užitečná, protože loví otravný hmyz. Po dlouhém životě ve tmě jim vadilo sluneční záření, a tak vylétali pouze v noci.

napsaly: děti a paní učitelky ze 4. třídy Kapřici, MŠ Týnec nad Sázavou
ilustrovaly: Tereza Pospíšilová a Lucie Zahradníková

POHÁDKA O ZTRACENÝCH NETOPÝRECH

Netopýr Štěpán se ztratil pod mostem, když se letěl napít. Naštěstí ho našel jeho kamarád Robin v Náklí, chtěl ho vzít zpět do věže rotundy. Letěli se schovat před bouřkou, rotunda je nemohla zachránit, a tak se schovali do komory ve školce v Komenského ulici, kde si hráli a bylo jim teplíčko. Nemohli vyletět, protože je bolela křídla. Tak se u nás ve školce hezky zabydleli v tmavém koutu u peřináků. Náš Michal rozumí zvířatům, a tak nám všechno přeložil: Netopýři se jmenují Štěpán a Robin, žijí v týnecké rotundě, živí se převážně hmyzem lezoucím i létajícím a orientují se podle zvuku, pomocí ultrazvuku. Dozvěděli jsme se, že:

Letí netopýr do světa
a je to pěkný popleta.
Místo na výlet k balónu,
letí k našemu domovu.

Byli u nás na návštěvě tři dny, pak vylezli v noci oknem a vlezli do školy, kde řádili celou noc a ráno usnuli. Dopoledne je probudil hrozný hluk ve třídě 5. A, kde měli zrovna děti přírodopis. Postupně se Štěpán a Robin ukázali ve třídách 1. C, 2. B, 3. A, 4. D, 6. C, 7. A, 8. B a 9. Z, kde jsme je také našly my, děti ze školky ze třídy Kapříků. Michal nám přeložil, že se chtějí vrátit domů a najít své rodiče. Pořád je bolela křídla a byli hodně slabí. Společně jsme se s nimi dohodli, že je doprovodíme. Kousek poletí sami a kousek je poneseme v dlaních, protože:

Ruce, ruce, ručičky, prsty, prsty, prstíčky.

Máme hezké ruce, máme hezké dlaně,
zatleskáme na ně.

Ručičky si spolu hrají, mnoho práce nadělají.

Buch, buch na vrátka, končí tahle pohádka.

Společně jsme se vydali od základní školy v Komenského ulici přes parkoviště a po pěší zóně kluci netopýří chvíli letěli, ale u silnice přes přechod a železniční přejezd jsme je raději nesli. Zastavili jsme se u Lidlu a dali si společně zmrzlinu, slízali jsme si ji u lékárny před motorkou a už se s kamarády rozloučili. Tvrdili, že ten kousek už doletí. Jsou to ale pěkní lumpíci, sice přeletěli řeku Sázavu nad mostem, ale místo do rotundy zamířili kousek vpravo a odskočili si do hotelu na diskotéku a domů se vrátili až k ránu.

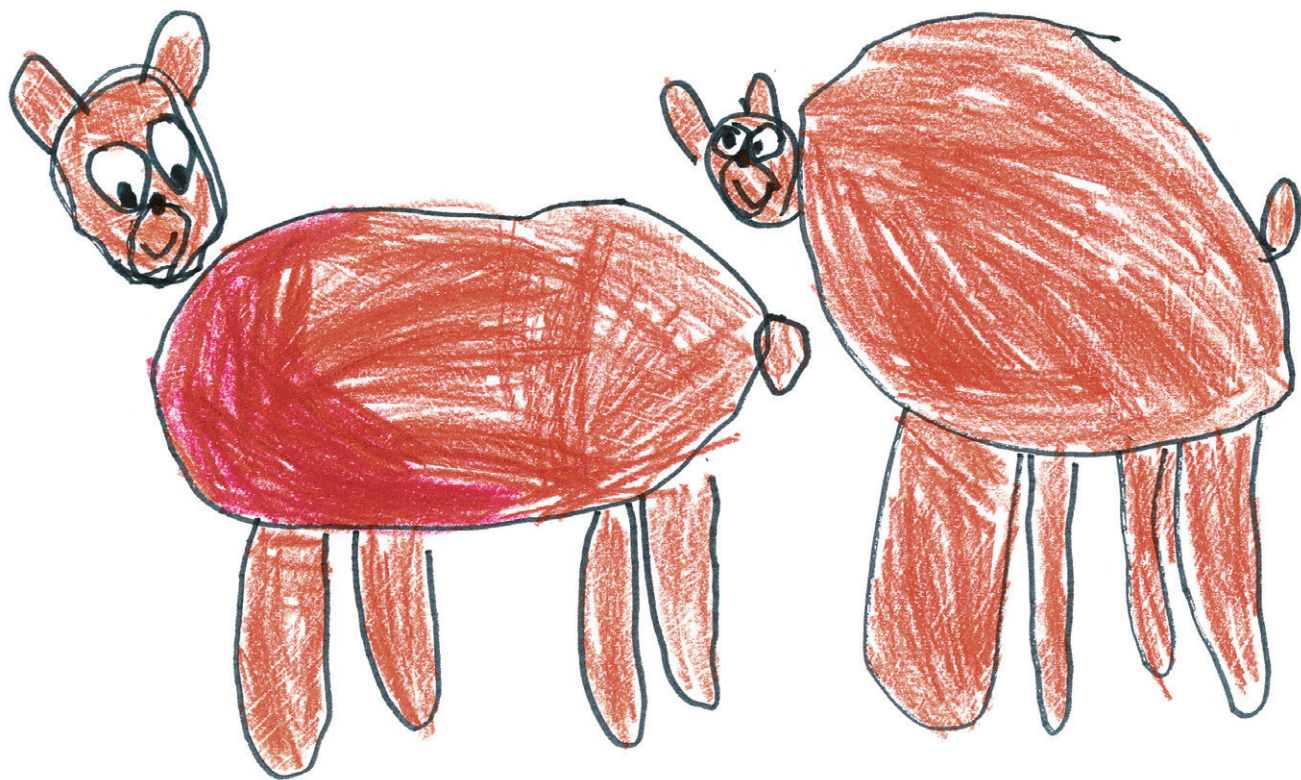
Šťastně se přivítali s rodiči, společně se začali připravovat na zimu a vyprávěli ostatním, co všechno se dozvěděli o lidských mláďatech ze školy i ze školky.

napsaly: děti a paní učitelky ze 4. třídy Kapříci, MŠ Týnec nad Sázavou
ilustrovaly: Michaela Schwarzová a Veronika Jandová

O DVOU MEDVĚDECH

V jedné zemi, v jednom kraji nedaleko města Benešova stál krásný zámek Konopiště. V jeho zahradě rostly květiny, žila zvířata a ve výběhu u zámku měli domov dva medvědi Jirka a Tomáš. Byli to velcí kamarádi do té doby, než došlo na jídlo. Byli totiž stále hladoví a při jednom krmení se o jídlo poprali. Rozzlobili se na sebe, jeden z výběhu odešel do Růžové zahrady a druhý do zámku.

V zahradě se Jirka píchnul o trn růže a usnul. Zámek obrostl hustým křovím z růží a Tomáš v něm zůstal uvězněn. Bažant, který letěl okolo, si všiml ležícího medvěda. Zobákem mu vytrhl trn z tlapy a Jirka se probudil. Chtěl najít svého kamaráda, ale nemohl se dostat do zámku. Cestou potkal páva a ten mu svými dlouhými péry prosekal vchod do zámku.

Jirka vlezl do zámku oknem a našel svého kamaráda Tomáše.
Medvědi se objali a byli rádi, že jsou zase spolu, a nikdy už se na sebe nezlobili. Ve výběhu si hráli a dělali radost lidem, kteří se na ně přijeli podívat. A když jim přinesli jídlo, vždy se pěkně rozdělili.

napsaly: děti ze 7. třídy Rybičky, MŠ Týnec nad Sázavou
Sofie Flejberková, Jaromír Vyterna, Alexandra Stejskalová, Kryštof Hruška
a paní učitelky Pavla a Naďa
ilustrovali: Gabriela Vyternová (medvědi) a Patrik Urban (Konopiště)

PŘÍBĚHY Z MEDUNY

Prolog tety Katky

Dávno a dávno před sto lety žil byl konopištského panství a lesů pán, jmenoval se František Ferdinand. Bohatství a panstva mnoho měl, a přesto toužil ještě více mít... Chtěl mít své tajné místo a svůj klid!

I když už sto roků se jaro, léto, podzim a zima dokola opakují, hora, kámen, les i cesta si na Františka Ferdinanda pamatují...

NA CO SI VZPOMÍNÁ HÁJOVNA

Jednou si František Ferdinand vyšel do lesa. Byla tam taková obyčejná mýtina. František Ferdinand byl rád v lese sám, ale teď byl zmrzlý a unavený. „Kdyby tady tak byla nějaká chaloupka!“ František byl bohatý, a tak sehnal cihly, dřevo a tašky a brzy bylo postaveno. Ale co stůl a židle? Ty se také sehnaly! Hájovna byla hotová a moc se povedla. Potom když František Ferdinand vždycky něco ulovil, tak to pověsil v hájovně na zeď. Třeba muflona nebo jelena.

Hájovna byla krásná, ale neměla jméno. Nakonec ji pojmenovali Meduna podle medu, protože tam tenkrát měl včelař pan Sladký padesát včelínů!

napsali: Tomáš Pospíšil, Kryštof Macháček a Antonín Rubant, Archa Petroupim
ilustroval: Tomáš Pospíšil

NA CO SI VZPOMÍNÁ LESNÍ CESTA?

Jednou šel František Ferdinand lesní cestou na Krásnou horu. Cesta byla ráda, že po ní šel, a byla ráda, že po ní chodí také zvířátka. František Ferdinand uviděl zvířecí stopy. Nejdříve zaječí, hned za nimi liščí, za nimi prasečí a nakonec jelení. František Ferdinand šel po cestě dál a najednou uviděl, jak z křoví koukají mufloní rohy. František Ferdinand zůstal potichu stát. Byl hodně blízko.

Muflon vyšel ze křoví a za ním mufloňátko. Celá rodina! František Ferdinand se rozhodl, že je neuloví. Mufloni popošli ještě trochu blíž. Nebáli se. Neviděli tady totiž Františka Ferdinanda poprvé. Chvíli se na sebe dívali a pak František Ferdinand řekl: „Já mám muflony moc rád!“ A pohladil mufloňátko. A pak se otočili a šli si každý vlastní cestou.

napsali: Teo Savara a Johana Poláková, Archa Petroupim
ilustrovala: Johana Poláková

NA CO SI VZPOMÍNÁ LESNÍ ALTÁNEK

Na Krásné hoře stojí altánek. Vypadá cekem obyčejně, ale už toho hodně prožil. Jednou kdysi dávno do něj chodil rád František Ferdinand, protože to bylo jediné místo, kde se mohl nasvačit. Byly to moc dobré svačinky: koláče, pizza, chléb, rohlíky, toasty, papriky, okurky a sýr a jablka a hrušky... František Ferdinand si tam rád vodil kamarády. Jednou, když už měli úplně plná břicha, tak najednou z lesa vyšel medvěd. Přilákala ho totiž vůně medu, který si mazali na chleba. Medvěd se blížil a hosti se lekli a utekli. Ale František Ferdinand se nebál. Vzal pušku a vyšla obří rána. Medvěd padnul. František Ferdinand zavolal zpátky kamarády a odnesli medvěda na Medunu. K prázdnému altánu přišla liška a všechny ty dobroty, co tam nechali, snědla a pak utekla.

napsali: Jáchym Šmakal a Anežka Hovorková, Archa Petroupim
ilustroval: Antonín Rubant

NA CO SI VZPOMÍNÁ STARÝ BUK?

Na Krásné hoře stojí starý stoletý buk. Jednou si pod něj přišel František Ferdinand odpočinout. Když si odpočinul, chtěl vyrazit na lov. Hned si všiml, že se nějak divně hýbá křoví! „Tam bude určitě nějaké zvíře! Musím ho vyhnat!“ řekl si František Ferdinand. Vzal velký klacek a hodil ho do křoví.

Z křoví vyrazil velký starý jelen. Jak se lekl, tak letěl přímo proti Františkovi Ferdinandovi! Jen taktak mu uhnul. Ale zakopl a upadl a jelen mu utekl. František Ferdinand byl naštvaný, že ho neulovil, ale nechal už jelena běžet.

napsali: Štěpán Škvor a Mateo Millerioux, Archa Petroupim
ilustroval: Štěpán Škvor

CO JSEM ZAŽIL NA DRAČÍCH LODÍCH

Tatínek, maminka a já bydlíme v Tloskově. Tatínek dělá trávnickové koberce. Maminka má práci v Benešově. Ten dům je blízko kašny, kde teče voda. Je oranžový a jsou tam hodiny. S tátou, babičkou a mámou jsme jeli na Živohošť. Závodí se tam na dračích lodích. Já jsem tam jel, protože jsem chtěl vidět, jak se pádluje a kdo vyhraje. Stál jsem na trávě a díval jsem se, jak táta nastupuje. Dojeli ke startu, někdo vystřelil a pak vyjeli. Měli zelenou barvu. Ta loď, kde měli červenou, se najednou zakinklala a převrhla. Lidi doplávali ke břehu. Jeden měl u sebe lano a udělal smyčku na tom laně. Pak to zachytil za loď a dotáhli ji na břeh. Ostatní dál závodili. Můj táta byl třetí. Když to skončilo, šel jsem si taky zkusit sednout do lodě a taky jsem jel. My jsme se nepřevrhli. Dali jsme si palačinku s čokoládou a jeli jsme domů.

napsal a ilustroval: Matěj Strmiska, 3. třída, MŠ Neveklov

PŘÍBĚH O FERDINANDOVÍ

Bylo nebylo, byl jeden Ferdinand a ten musel střílet na zvířata, aby měl jídlo. Když dostřílel, tak jsme ho pozvali na zmrzlinu. U Hlaváčků si dal oběd a pozvali jsme ho do školky. Za to jsme chtěli, aby nás svezl jeho kočárem. My mu na oplátku půjčíme traktor na dopravním hřišti a kolo. Se školkou půjde do Kulíšku na taneček a pak na stadion na fotbal.

Odpoledne půjde do loutkového divadla. Další den s ním půjdeme do lesa Strašilova na houby a strašidelné stromy. Pak ho pozveme k Adámkovi na půdu, kde mu ukážeme staré věci, a Matěj ho pozve na oslavu narozenin. Vybafl tam strašidlák z bedny, až mu praskly balónky. Objevila se tam princezna a odnesla Ferdinanda do zámku, kde byl drak, který ho chtěl sníst, a Matěj ho zachránil ostrým mečem. Na slavnosti na zámku se objevila vesmírná loď a stovky koček a jedna měla brýle. A vybafl tam zlý pes. Přiletěli tam vesmírní vojáci. Ze slavnosti šli na masíčko z prasete do hostince k Volovi.

Rytíři odnesli Ferdinanda zpět do zámku do Líšna do klece. Přiletěli tam holoubci a Ferdinand je prosil, aby mu přinesli klíč. Přiletěl čáp a odnesl ho na bezpečné místo na Třetí skálu, ze které se skutálel dolů. Strážci Bradavičníci ho přivezli do svého hradu.

Jednou Ferdinand poprosil jiné krále a pozval je do svého hradu, aby se domluvili, že pojedou na souboj s loupežníky do lesa, protože okrádali královny a krále a děti v noci. Nachystali si lano, meče, pistole a štít. Řekli: „Útok“ a všechny loupežníky pobili. Aby nemusel Ferdinand psát dopisy a posílat posly, když bude potřebovat pomoc, tak nechal vymyslet telefonní budku.

napsaly: děti z MŠ Bystřice

Marie Bautkinová, Simona Bindlová, Matěj Čermoch, Eliška Čimerová,
Adam Dvořák, Matyáš Fiala, Barbora Hollová, Nelly Kadeřábková,
Jan Klíma, Natálie Lencová, David Matoušek, Emilija Mysko,
Jakub Provazník, Anna Sekáčová, Vanesa Straková, Matěj Svačina,
Radek Škvor, Jakub Šobra, Gabriela Voláková a Dan Zárybnický
ilustrovala: Hana Langerová

MARŤAN UŠOPLESK

Před dávnými, dávnými, dávnými, dávnými, dávnými, dávnými časy, kdy ještě nebyla postrachem všech dětí vyjmenovaná slova, žil byl jeden marťan jménem Ušoplesk. A ten dostal úkol od krále marťanů, aby se vypravil do budoucnosti a zneškodnil zlého a šíleného doktora jménem Hans Kaniblb, který vymýšlel ďábelské plány, jak zničit školu. A tak se marťan Ušoplesk vypravil do budoucnosti, aby ho zastavil. Když vystoupil ze stroje času, spadl omylem do Benešova místo do Brna. A jak tak padal, spadl rovnou do zahrady jednoho domu. Na té zahradě si hráli dva kluci, kteří se jmenovali Petr a Filip. Ušoplesk naštěstí spadl na jejich trampolínu, takže se mu nic nestalo. Hned jak se vzpamatoval, vzal na sebe podobu obyčejného kluka a šel se s dětmi seznámit. Kluci byli nadšení, že se s nimi chce kamarádit, protože nikdy žádného kamaráda neměli, tak si s ním šli hned hrát. Ale Ušoplesk musel najít Hanse Kaniblba, takže hned při první příležitosti tajně odešel. Jenže nevěděl, jakým směrem, takže se vydal úplně náhodným směrem. Šel už 2 týdny, když se dostal do Liberce. Hned prvního

člověka, kterého potkal, se zeptal, kde je, a ten mu z legrace odpověděl: „Asi v Brně“ a odešel. A tak začal hledat domov Hanse Kaniblba. Zatím se ho Petr a Filip vydali hledat. Zeptali se babičky, jakým směrem šel, a ta jim odpověděla, že na sever. A tak si Petr a Filip zavolali taxíka a jeli pořád na sever. Nikde Ušopleska nemohli najít, až v Liberci ho uviděli, jak tam kouká do mapy. Zavolali na něj a zeptali se ho, co dělá v Liberci. Ušoplesk odpověděl, že hledá domov Hanse Kaniblba, a že mu jeden člověk řekl, že je v Brně. A tak se tomu zasmáli a jeli taxíkem do Brna. Hned jak tam přijeli, uviděli velkou vilu a domysleli si, že je to dům Hanse Kaniblba. Vydali se tam, ale bylo zamčeno. Ušoplesk si ale věděl rady a použil vesmírný odstraňovátor 3000 a dveře zmizely. Petr a Filip na něj koukali, jako když spadli z Marsu. Filip se zeptal, kde tu hračku koupil, a Ušoplesk odpověděl, že to není hračka, ale nebezpečný vynález. Šli dál a došli do obýváku Hanse Kaniblba. Ten se tam zrovna díval na televizi. Dost ho zaskočilo, že takhle pozdě večer vidí stát ve svém obýváku tři malé kluky. Zeptal se jich, proč přišli, a Ušoplesk odpověděl, že ho přišli stáhnout na USB a přenést ho do minulosti, kde by ho král marťanů potrestal za to, že chce zničit školu. Hans odpověděl, že se jim to nepodaří, protože je moc chytrý na to, aby se nechal stáhnout na USB. Ušoplesk ho neposlouchal, mezitím, co tam Hans vykládal o tom, jak je chytrý, připravil si přístroj, kterým ho stáhne na USB.

Když Hans dopovídal, zmáčkl čudlík a Hanse pohltil paprsek zeleného světla a za chvíli byl už Hans Kaniblb bezpečně uložený na USB. Potom se vrátili taxíkem do Benešova. Ušoplesk se pomocí stroje času dostal do minulosti. Tam ho už čekal král a zeptal se ho, kde má Hanse Kaniblba. Ušoplesk jenom zmáčkl tlačítko a z USB vystřelil zelený paprsek a za několik vteřin se tam objevil Hans Kaniblb. Když se rozhlédl kolem sebe, málem omdlel. Zeptal se krále, kde je, a král mu odpověděl, že je na Marsu 4 miliony let před tím, než se narodil. A řekl mu, že ho stihne tvrdý trest za to, že tak nenávidí školu. Hans se zeptal, jaký trest to bude, a král odpověděl, že bude do konce života chodit do školy. Hans teď už doopravdy omdlel a Ušoplesk se zeptal krále, jestli se nemůže vrátit zpátky a zůstat tam. Král se chvíli zamyslel a potom odpověděl: „Za to, že jsi mi přivedl Hanse Kaniblba, tam můžeš zůstat, ale vrátíš se vždycky, když tě budu potřebovat.“ Ušoplesk jen kývl a vrátil se do stroje času, který ho odvezl zpátky do Benešova k Petrovi a Filipovi. Ti byli nadšení a poprosili maminku, aby ho adoptovala. Kluci provedli Ušopleska po celém Benešově, po Konopišti i po škole, kam oba chodili. A tak se marťan Ušoplesk stal obyčejným klukem z Benešova.

napsal: Martin Plavec, 5. A, ZŠ Dukelská, Benešov
ilustrovala: Thea Štěpánková

O VODNÍKOVI PŠÍKALOVÍ

Žil byl jeden vodník Pšíkal. Byl to zelený mužíček, který měl zelený fráček, zelené kalhoty a červené botky. Vlasy měl dlouhé, urousané a sem tam v nich byla zamotaná chaluha. Na nich měl posazený zelený cylindr se spoustou barevných pentliček. Jmenoval se Pšíkal, protože pořád pšíkal a pšíkal. A pšíkal tak moc, až se z toho dělaly na hladině bubliny.

Žil v rybníku na Konopišti. A jeho největší zábava byla děsit rybáře, kteří chtěli ulovit jeho nejlepšího kamaráda kapra Žbluňka. Žbluňk už byl hodně, hodně starý. Že už ani nikdo neví, kolik mu je vlastně let. Žbluňk tvrdí, že ho do rybníka vypustil porybný, který sloužil na zámku ještě v době, když tam jezdil lovit zvěř František Ferdinand d'Este. Žbluňk se ale pořád cítil hodně mladý. A oba byli opravdu sehraná dvojka. Užili si spolu mnoho legrace.

Pšíkalovi se stávalo, že se chytil nějakému rybáři na háček. Ten pak tahal a tahal, protože si myslel, že je to nějaká obrovská ryba vážící alespoň 80 kg. Musel se rychle z háčku vyprostit, aby ho rybář neviděl. Jinak by se musel proměnit v kapra. To by také mohl skončit na talíři a to se mu moc nechtělo. Pšíkalovi okamžitě připlaval na pomoc kapr Žbluňk spolu s ostatními rybami a jinými živočichy z rybníka. Rybář tahal jedním směrem a Žbluňk s kamarády druhým, dokud se vlasce nepřetrhl. Pro Pšíkala to bylo vysvobození a ještě měli srandu z rybáře, který se na břehu vztekal a nadával, protože přišel o vysněný úlovek i o háček.

Po takové dřině si vždycky udělali nějakou dobrotu. On totiž Pšíkal také uměl náramně vařit. Na dně rybníka měl malý příbytek a v něm i krásnou kuchyňku. Na jedné vyřezávané polici byly naleštěné hrnečky s dušičkami nešťastníků, kteří se utopili v rybníku. Pšíkal nikdy nikoho schválně neutopil. Byl to dobrák od kosti. Vždy když vyvářel dobrotu pro své přátele, vznášela se nad rybníkem mlha. Na lidi působí mlha nad vodou tajuplně a trochu strašidelně, ale pod hladinou to znamená zábavu a dobré jídlo. Pšíkal také vařil i různé lektvary. Třeba elixír z puškvorce, blatouchu nebo chaluh. Těmi pak léčil všechny, kdo žili ve vodě i na břehu okolo rybníka.

Pšíkal a Žbluňk také čistili rybník od různých odpadků, co tam naházeli bezohlední lidé. Co kdyby si třeba nějaká kachna zamotala nožku do starého vlasce nebo něco nebezpečného omylem spolkla. To by jí už třeba nepomohly ani lektvary od Pšíkala. Všem se ale žilo v konopištském rybníku a jeho okolí dobře. Jediné, co vodníka trápilo už pomalu od narození, bylo to jeho nekonečné pšíkání. Jednou šli kolem rybníka na procházku dva doktoři a mluvili o tom, jak byli na dovolené u moře. Jak jim teplá slaná voda a sluníčko udělaly dobře na jejich neduhy. Jeden mluvil i o kýchání a rýmě. Pšíkal je zaslechl, proměnil se v kapra a potichu plul vedle nich kolem břehu. A dostal nápad. Doma vytáhl mapu a zjistil, že se k moři dostane i přes potůčky, potoky, říčky a řeky, které ústí do moří. Všechno pověděl Žbluňkovi a ostatním. Všichni byli nadšeni, protože věděli, že to věčné pšíkání vodníka Pšíkala pěkně trápí. A oni by to už také nemuseli poslouchat. Pšíkalovi slíbili, že rybník ohlírají, že se nemusí ničeho bát. Vždyť třeba štiky měly pusy plnou zubů a byly lepší hlídači než psi. Tak si Pšíkal zabalil pár věcí do ranečku, vzal si mapu, se všemi se rozloučil a vyrazil na cestu. Určitě se mu tam bude líbit, ale už se těšíme na jeho návrat.

napsal: Adam Vaicenbauer, 5. A, ZŠ Dukelská, Benešov
ilustrovala: Anna Žabová

ZVON Z MEDUNY

Budu vám vyprávět pověst, kterou si povídají lidé z okolí Vranova. Vranov je krásná vesnička. Leží mezi Bezděkovem, Přestavlkou, Mačovicemi a Vranovskou Lhotou. Mají tam nádherný kostel sv. Václava. Ve věži je zvon, zvon z Meduny. Tento zvon má velikou pověst. A já vám ji řeknu. Pásl jednou obecní slouha prasata v lese na kopci zvaném Meduný. Jeden vepř se vždy od stáda vzdálil a přicházel už najedený. Pasáčkovi to přišlo divné, a tak ho sledoval. Zjistil, že vepř jí oves z železného koryta. Když přišel blíž, zjistil, že to je zvon. Zavolal pro dva páry koní, aby ho vytáhly. Chtěli ho odvézt do soběhrdského kostela. Koně táhli, táhli, ale nevytáhli. Pak ho chtěli odvézt do Kozmic, ale zase nic. Pak ho chtěli odvézt do Vranova a ŠLO TO!! Jako kdyby měli koně o hodně víc síly. A tak ho odvezli přes Vranovskou Lhotu do Vranova. A když zvon zvoní, lidé si do rytmu říkají: „VYRYLA MĚ ČERNÁ SVINĚ V MEDUNOM, MEDUNOM.“

napsala a ilustrovala: Anna Vašáková, 5. třída, Archa Petroupim

zdroj: vyprávění dědy Josefa Vašáka a tatínka Pavla Vašáka

KOUZELNÝ SVĚT SNŮ

Miriam se zdál v noci divný sen. Zdálo se jí, že byla v kouzelném světě. Ve snu se Miriam vzbudila a otevřela oči, stál před ní dům, který byl na kopečku u stromu. Miriam byla velice překvapená, co to před ní stojí za dům. Šla blíž a došla až ke dveřím a se zatajeným dechem zaťukala. Dveře se otevřely a ozvalo se: „Pojď dál, Miriam, něco Ti povím.“ Miriam polkla a vešla dovnitř. Vevnitř seděl starý dědoušek a Miriam neměla ani potuchy, kde je a kdo to je. Dědoušek promluvil: „Jsem poslední mudrc z Říše snů.“ „A... a a... k k... kde to jsem?“ zeptala se Miriam nejistě. Dědoušek odpověděl: „Miriam, ty jsi zatím jediné dítě, které může zachránit naši zem, a jestli ne, tak jsme bez tebe ztraceni.“ „A a co mám dělat?“ „Musíš jenom zahrát na kouzelnou flétnu, která nás osvobodí. Udělej to dříve, než slunce vysvitne a naše zem zmizí a dětem už se nic hezkého nebude zdát.“ Miriam odvážně řekla: „Já tam půjdu, dědoušku mudrci!“ „Ale pozor, Miriam Ferézová, jsou tam různé překážky, které by Ti mohly ublížit.“ „Ano, jistě a můžu se Vás zeptat, jak se jmenujete?“ „Ovšemže můžeš, jsem Dalem, ale už jsem starý.“

„To jméno, to jméno,“ opakovala Miriam, „To znám, to je přeci z té kouzelné knížky, co máme doma!“ vykřikla desetiletá Miriam. „Kde vlastně bydlíš?“ zeptal se Dalem. „Já, v Benešově,“ řekla Miriam. „Aha, tak to jsi opravdu odvážná. Ale teď už se pojď zabalit na cestu,“ řekl a pohladil Miriam po světlounkých dlouhých vláskách. „Máte opravdu hezký dům.“ „Děkuji, ten jsi vytvořila Ty.“ „A jak?“ zeptala se Miriam udiveně. „No přeci ve své hlavě.“ „Jo takhle to myslíte.“ „Ano, ano, tahle holčička má velmi dobrou duši,“ řekl si v duchu. „A pověz mi o tom vašem Benešově.“

„Tak dobrá, ale jen na chvíli, abych to stihla. Takže Benešov je suprové místo a máme tam barák. Zním tam různé děti a jsou také fajn, mám tam nejlepší kamarádku Kaylie Morganovou.“ „To se máš, ale radši už vyraz!“ „Tu máš, zabalil jsem ti snídani, oběd a večeři.“ „Hahaha,“ Miriam se zasmála. „Co je ti k smíchu?“ „No totiž, totiž já už jsem snídani, večeři a oběd měla.“ „Já vím, ale tady ti vyhládne.“ „Aha, pardon, to jsem nevěděla.“ „Nevadí, hlavně už vyraz!“ Miriam za sebou zavřela dveře a vyšla ven.

Venku to všechno vypadalo tak krásně, a tak Miriam vykročila. Nakonec Miriam byla ráda, že tu je. Šla zatím dál a potkala kouzelného skřítku. „Ahoj skřítku, jakpak se máš?“ „Výborně, Mirečko, ale radši pojď.“ „Já nejsem Mirečka, ale Miriam,“ zasmála se po cestě Miriam. „Poslyš, jak se vlastně jmenuješ?“ „Já? No přeci Jack, je to anglické jméno. Víš, jsem totiž sluha toho dědy.“ „Takhle bys o něm neměl mluvit, je to dobrý člověk.“ Najednou se pod nimi zatřásla zem. „A jéje, pán země se zlobí,“ volali ptáčci. „Vidiš, já jsem ti to říkala.“ „No a...“ „Tsss... to půjdu radši sama než s tímhle zlobivým trpaslíkem.“ A šla. Ale trpaslík za ní běžel a volal: „Prosím vrať se, já už to nikdy neudělám!“ „Tak dobrá,“ zastavila se a počkala na Jacka. „Tak pojď, ty mrňousku,“ a vzala ho na rameno.

Popošla asi dva kroky a už před nimi stála obří skála. „Jak to přelezem?“ zeptala se Miriam. „Tak to nevím,“ řekl trpaslík. „Hmm,“ zamyslela se Miriam. „Když jsem šla spát, tak jsem si k sobě vzala tu knížku, ve které je to jméno Dalem, takže ji asi budu mít v baťůžku!“ „No jo, ale to nám nepomůže!“ „Ale pomůže, když jsme přeci v kouzelném světě, tak tu jde všechno oživit.“ „A je v té knížce létající koberec?“ „Podívám se.“

„Ano, je!“ „Koberci, obživni!“ zavolala Miriam. Koberec vyletěl z knihy, vzal oba cestovatele a už letěli. „Tady je ale výhled! Ale hlavně mi neulítni, Jacku... Tak a jsme dole, ten koberec by se nám ještě mohl hodit.“ „Já mám nápad.“ „No tak to řekni.“ „Že bychom na tom koberci mohli doletět přímo tam.“ „Výborný nápad, Jacku. Tak letíme, na co ještě čekáme, letímeéé!!“ Miriam vytáhla koberec a už zase letěli. „Hele támhle něco svítí, tak tam zaletíme.“

Slétli dolů a vešli do jeskyně na skalnatém kopci, tam odsud byl vidět Dalemův dům. V jeskyni byl úzký pult a na něm sto let stará kouzelná flétna. „Óóó, koukni Jacku, našli jsme ji a teď zahraju tu melodii, ale já nevím jakou. Ale je v té knížce!“ „Vážně?“ odpověděl překvapeně.

Miriam si sundala batoh ze zad a vyndala z něj knížku Kouzelný svět snů. Otočila ji na poslední stránku a opravdu, byly tam noty. Miriam s roztřesenou rukou popadla flétnu a zahrála melodii. Najednou ta melodie zahrála zničehonic sama. V tom se začala skála zavírat, ale naštěstí rychle vyběhli ven. Pak doletěli až tam, kde potkala Jacka, a Jack vystoupil a Miriam letěla dál.

Přijela zpátky. Vstoupila do domu. „Zvládla jsi to na jedničku s hvězdičkou, teď už náš svět nezmizí,“ objal Dalem holčičku a po tváři se mu skoulely těžké slzy. „Jsi opravdu šikovná holka, Miriam,“ rozbřečel se dědoušek. „To nic, nebreč, ráda jsem vám pomohla.“ „Ale já brečím kvůli štěstí, Miriam. Uvědomuješ si, co těžkého jsi zvládla?“ „Ano. Ale NE! Už svítá. Musím zpátky do Benešova. Jinak to nestihnu!“ „Odkud to víš, že to nestihneš?“ „Od Jacka! Ahój !!!“ Zmizela v zářivém světle a kniha se zaklapla a také zmizela. „Ahoj Miriamko moje. Měl jsem tě rád, a pořád budu mít. Nezapomeň si z té knížky číst!“ řekl Dalem a ve smutku i štěstí si na chvíli schrupl. „Dobré ráno, děti moje. Jak jste se vyspaly?“ „Já nejlépe maminko moje! Zdál se mi nejlepší sen na světě!“

napsala: Lada Kolaříková, 4. třída, ZŠ Chotýšany
ilustrovala: Ludmila Dvořáková

ZAŁOŽENÍ MĚSTA BENEŠOVA A PRINCEZNA BĚTKA

Příběh se odehrává v Benešově u Prahy, v Konopišti. Před více jak 250 lety se v Konopišti narodila krásná princezna. Jmenovala se Bětka. Bětka nebyla obyčejná princezna, byla to statečná princezna. Místo aby třeba malovala, vyráběla nebo se chovala jako princeznička, pomáhala všem lidem a zvířátkům, taky strážím nebo třeba tatínkovi a mamince. Jednoho dne se Bětky zeptal její tatínek, jestli by nechtěla být královnou. Dlouho o tom princezna přemýšlela. Byl večer a princezna usnula. Zdál se jí krásný sen o tom, jak by vládla.

Přestavěla by celý zámek Konopiště a ozdobila by ho různými věcičkami. Kousek od zámku Konopiště by princezna postavila obří rybník, ve kterém by se všichni lidé mohli koupat. A teď ji to napadlo. Postavila by celé velké město. V něm domy, nějaké kavárny, pekařství nebo třeba školu, školku.

Když se princezna ráno vzbudila, myslela si, že ten sen byl opravdový. Byla z toho velmi smutná, ale něco ji právě napadlo. Začala kreslit na velký papír své návrhy nového městečka. Strašně ji to bavilo a vymyslela spoustu zajímavých nápadů. Za chvíli za ní přišel tatínek a bylo vidět, že ho něco trápí. Bětuško, posad' se, mám na tebe velmi důležitou otázku. Už jsem moc starý a rád bych předal Tobě dceruško celé naše království.

Princezna souhlasila a obejmula svého tatínka. Aby se mohla stát královnou, musela proběhnout korunovace, na kterou přišli všichni lidi z okolí. Podávala se husa, koláčky, buchty a různé lahůdky. Bětko si to hrozně moc užívala, vše se točilo jen kolem ní. Bětko unavená usnula a začal pokračovat její nedokončený sen. Do městečka by přistavěla různé vysněné domy, v lese by postavila domečky pro zvířátka a vyčistila celý les. To by byla paráda.

Bětku probudil kokrhající kohout. Posadila se na posteli a začala vymýšlet, jak by se městečko mohlo jmenovat. Vůbec si nevěděla rady. Napadaly ji různé divné názvy, jako třeba Hruškov, Tkaničkov, Srdíčkov, Houskov, Květinákov, a to se jí vůbec nelíbilo. Musí na to přijít jinak.

Šla za tatínkem, jak by se mohlo městečko jmenovat. Tatínek jí řekl, že se města, hrady a zámky jmenují většinou podle našich předchůdců. Rozhodla se pátrat. Našla staré knihy, ve kterých byli zapsáni všichni její předchůdci. Bylo jich tam spousta. Tři nejzajímavější příjmení byla Zikmundovi, Lucemburkovi a Benešovi. Dlouho nad tím Bětko přemýšlela. Nakonec se rozhodla, že by se město mohlo jmenovat Benešov. A začala stavět město dle plánu. Pomáhala při stavbě cukrárny, školy a školky. Asi za dva roky měla celé město Benešov dostavěné. Měla z toho obrovskou radost.

napsala: Eliška Kučerová, 5. A, ZŠ Dukelská, Benešov
ilustrovala: Nikola Čuříková

PŘÍBĚH O PHOVĚ

Phov je malá vesnička. Jsou tam krásné louky, potůčky a kopce, ze kterých je nádherný výhled. Kousek pod Phovem leží vesnice jménem Mezihoří.

V Mezihoří je malé hřiště, kam si rádi chodíme hrát. Nejoblíbenější máme houpačky. O houpačky se vždy pereme! Do Mezihoří se musí sejít nebo sjet kopec. Jednou jsme byli na procházce a já si vzala kolečkové brusle. Když jsem se rozjela, zajela jsem ke kraji, a když jsem chtěla vjet zpátky do silnice, podjelo mi to a já jsem spadla na zem. Narazila jsem si kostrč, ale už to nebolí.

Ve Phově máme velký dům, ve kterém bydlíme a který je hodně starý, více než 200 let. Jednou jsme vyklízeli sklep a já jsem uviděla nad vchodem viset jelení paroh. Sundali jsme ho a já ho omyla a usušila a už je čistý.

Mám tři sourozence. Sestru jménem Johanka a dva bratry, jednovaječná dvojčata jménem Jakub a Jan. Moje máma se jmenuje Markéta a tatínek Lukáš. Táta je violoncellista. Máma a já jsme klavíristky.

Zajímavost: Posledními dětmi ve Phově byli starousedlíci. Po více než padesáti letech jsme se narodily my, nové phovské děti. Já jsem byla první. Každé dítě si vybralo úplně náhodou jako datum narození den, kdy má narozeniny někdo ze phovských dospělých. Každý tu má tedy svého patrona.

napsala a ilustrovala: Rozárie Poláková, 3. třída, Archa Petroupim

NÁLEZ NA KLÁŠTERCE

V Benešově na Spořilově bydlí Honza, Petr, Tereza, Franta a Blanka. Všichni chodí do jedné třídy karlovské školy a jsou nerozluční kamarádi. Často se odpoledne scházejí a prožívají různá dobrodružství. Hrají na Klášterce na slepou bábu, na honěnou, na schovávanou či jen tak sedí na lavičce a povídají si. Když přijde podzim, hledají kaštiny a žaludy a ze spadaného listí staví domečky.

Jedno páteční odpoledne takhle celá parta sbírala kaštiny a najednou Franta vykřikne: „Pojďte sem! Rychle! Já něco našel. Něco starého.“ Všichni se k němu seběhnou a prohlížejí si předmět zalepený hlínou. „Co to může být?“ Blanku najednou napadne: „Není to starý prstýnek?“ Když však nález začnou očišťovat, Terka se zamyslí a proneše: „Mě něco napadlo. To je určitě mince.“ Ostatní jí dají za pravdu. Je to mince. A možná pěkně stará.

„Co s ní uděláme?“ uvažoval Petr nahlas. „Ukážeme ji paní učitelce. Možná ještě bude ve škole,“ rozhodne Terka. A tak vyrazí celá parta svižným krokem do školy. Paní učitelku na dějepis najdou ve sborovně, jak opravuje písemky. Než se jich stihne zeptat, co potřebují, už ukazují svůj nález a jeden přes druhého chrlí otázky. „Je to mince?“ „Nevíte, jak je stará?“ „Nemůže patřit lidem, co žili v minoritském klášteře? Nebo s ním nějak souviset?“ Paní učitelka si minci pozorně prohlédne a zvědavým dětem řekne: „Je dobře, že jste přišli. S klášterem by souviset mohla. Víc vám ale řeknou v Muzeu Podblanicka ve Vlašimi. Znáám tam skvělého historika. Mám mu zavolat?“ Děti souhlasí a paní učitelka vytočí číslo a za chvíli už domlouvá schůzku na pondělní odpoledne.

Víkend je plný očekávání. Děti se nemohou dočkat pondělí. Hurá! Konečně skončila škola a jde se na vlak. Ve vlašimském muzeu děti vítá šedovlasý pán v tmavých kalhotách a modré košili. Vyzvídá, kde minci našly, jak byla hluboko a zda jich tam nebylo víc. Honza s ostatními mu vše vypráví. Domluví se, že pán od nich minci převezme k odbornému vyčištění a posouzení.

Za čtrnáct dní je historik z muzea navštíví přímo ve škole. Sdělí jim, že jde o míšeňský groš z první poloviny 15. století a že se do Benešova dostal nejspíš v době husitských válek, když husité roku 1420 vypálili minoritský klášter. Takže jejich úvaha o souvislosti s klášterem byla vlastně správná. „Mince bude vystavena v našem muzeu,“ řekl na závěr. „A můžeme se na ni už příští týden podívat?“ ptaly se děti. „Samozřejmě,“ zněla odpověď. „A za to, že jste do našeho muzea dodaly takovou cennost, máte u nás vždy vstup zdarma.“

A tak celá třída vyrazila na školní výlet do Vlašimi do Muzea Podblanicka. Všichni obdivovali krásně vyčištěnou 600 let starou minci, u níž byla na cedulce uvedena jména všech pěti nálezců. Paní učitelka byla na děti moc pyšná. A malí nálezci? Ti se dohodli, že se každý rok, jak začnou padat kaštiny, dojedou na „svou“ minci podívat.

napsala: Eva Kohoutová, 7. B, ZŠ Jiráskova, Benešov
model vyrobila: Kateřina Čeperová

TAJEMNÁ LABORATOŘ V PODZEMÍ

„To dám, to dám,“ říká si John, který míří do malé budovy naproti knihovně v Benešově. Když otevře dveře, přijde k recepčnímu a ten ho nasměruje k velkým černým dveřím na konci chodby. John zaklepe a za dveřmi se ozve hlas, který ho vyzývá, aby vstoupil dovnitř. John se posadí do koženého křesla naproti velkému plešatému muži, který si odkašle a zeptá se: „Pane Parker, co můžete našim novinám nabídnout?“ John nervózně odpoví: „Dobrý den, jmenuji se John Parker. Jsem novinář a fotograf. Pracoval jsem v Rednews, ale musel jsem se přestěhovat sem do Benešova. Nyní potřebuji práci.“ Muž odpověděl: „Takže Rednews, to jsou velké noviny. Dobrá, místo je vaše. Na recepci vám dají formuláře k vyplnění.“ John vychází z budovy a jde přes benešovské náměstí. Tu si všimne tří policistů stojících nad vodovodním potrubím. John se zeptá jednoho z nich, co se tu stalo, a ten mu vysvětlí, že vodovodní potrubí začalo zamrzat, přestože je léto. John si pomyslel, že je na tom něco divného. Poděkuje a vrátí se k sobě domů. Uvaří si večeři a zalehne k televizi. Vtom ho napadne, že je to opravdu divné.

Počká, až se setmí, a vyrazí se na místo opět podívat. Je deset hodin večer a John stojí nad vodovodním potrubím. Najednou se propadne a ocitá se někde v kanalizaci města Benešov. Koukne se na mobil, ale nemá tu žádný signál. Rozsvítí si aspoň světlo a jde na průzkum. Za pár minut narazí na jakýsi tunel vedoucí do úplně nově zařízené laboratoře, která byla plná jakýchsi skleněných vězení, ve kterých se nacházely zvláštní bytosti s tmavě modrou barvou pleti a čtyřma rukama. Johnovi přejel mráz po zádech. Zapnul si na mobilu foťák a vše začal fotit. Náhle z dálky uslyšel dva hlasy blížící se k němu. Rychle se schoval pod stůl a poslouchal. Do místnosti vstoupily dvě osoby ve smokingu a jedna menší osoba v bílém plášti. „Takže, pane Zola, co jsou zač ti mimozemšťané?!“ „Jsou to mimořádná stvoření, pane plukovníku,“ odpověděl menší muž s francouzským přízvukem. „Pocházejí z planety Ozzar a mají unikátní kůži, která je vysoce odolná a umí absorbovat jakoukoliv silnou kinetickou energii. Ve zkratce, kdyby se z jejich kůže vyrobil oblek a oblékl by se do něj voják, může do něj v klidu střílet tank a s vojákem to ani nepohne.“ „Kolik jich máme?“ zeptal se plukovník. „Sedm, pane plukovníku. Je to dost na to, abychom z nich nechali svléknout kůži. S takovými obleky se dá ovládnout svět.“ „Co nejrychleji se pusťte do výroby!“ nařídil plukovník. Nakonec všichni odcházejí a John se vyplíží z úkrytu.

Jelikož však nebyl dosti opatrný, shodil na zem kádinku, která se roztříštila na kusy. Přiběhla ochranka a Johna okamžitě zajala. Přivázali ho ke sloupu uprostřed místnosti pevnými provazy. Když odešli, John se rozhlíží po místnosti plné uvězněných mimozemšťanů. Zkusil na jednoho promluvit a mimozemšťan mu překvapivě odpověděl. Po krátkém rozhovoru John zjistil, že letěli nakoupit a ztroskotali na planetě Zemi. Jakmile ztroskotali, armáda je uvěznila a dělala na nich pokusy. John je chtěl všechny zachránit. Zeptal se kapitána, jak jim může pomoci, a ten mu vysvětlil, že uvnitř jejich velké lodě je záchranný modul. John měl naštěstí kapesní nůž, takže všem přeřízl provazy a osvobodil je. Poté se všichni vydali směrem ke koupadlům, kde byla ukrytá jejich loď. Rozloučili se s Johnem, za vše mu poděkovali a odletěli. Náhle Johna probudil budík. Otevřel oči a s úlevou si vydechl. Byl to jen sen. „No páni, ach jóóó, musím do práce.“ Zív si a šel se nasnídat.

napsal: Martin Vojkovský, 7. třída, ZŠ Chotýšany
ilustroval: Prokop Dvořák

ZÁHADA KONOPIŠŤSKÉHO LOVCE

17. 6. 2019, 07.30 „Hlásí se Linda Krumlová z Benešova. Včera o půlnoci místní myslivec našel tělo Kláry Vladimírové v lese, jelikož šlápla do medvědí pasti. Doktoři řekli, že na past musela šlápnout včera v 18.39 a přibližně dneska v 1.00 ráno byla mrtvá. Pasti chybělo výrobní číslo a nejbližší kus civilizace byla chata Xaviéra Mladého, který ale touto dobou byl podle výsledku na nákupu. Klára podle její matky byla s kamarádkami, nakonec se ale podle nich odpojila od skupiny, aby šla domů. Linda Krumlová končí.“ Alois vypnul telku a zamyslel se. Co by Klára dělala takhle pozdě v lese? Má s tímto něco Xaviér společného? „Půjdu to prozkoumat. Večer.“

18.24 Alois zastavil auto. „Hele, brácho, je tohle opravdu nutné? Na Primě dávají Simpsny a já to nechci zmeškat,“ řekl Xaviér. „Ne, musíme zkontrolovat chatu a najít další pasti!“ řekl Alois. Vyšli. Šli čtvrt hodiny, než Alois ukázal s baterkou na past, a řekl: „Máme tě, vrahu. Xaviére, podej mi nůž.“

Xaviér podal Aloisovi nůž a Alois ji sklapl bez úhony. Když ji sklapl, Xaviérovi zavrňel telefon, ale rychle to típl. „Kdo to byl?“ „Nějaký spammer. Pokračujme,“ odpověděl Xaviér. Po pár minutách dorazili k chatě. „Super. Potřebuji na záchod,“ řekl Alois. Odemkl chatu a šel na WC. Když splachoval, náhle spadla elektřina. „No tohle je ještě lepší.“ Alois chtěl jít ven, aby opravil generátor, ale málem šlápnul do medvědí pasti. „Tahle tady nebyla.“ Sklapnul past a v dálce se ozvalo divné bzučení trvající asi vteřinu. Šel ke generátoru, a když na něm začal pracovat, někdo mu přes hlavu hodil pytel! Snažil si ho sundat, ale někdo to pevně držel. Nakonec omdlel.

?? ?? Alois se probudil. Byla ještě tma, ale něco nebylo v pořádku. Byl zesláblý a pravá noha ho divně svěděla. Podíval se na svoji nohu, ale nemohl uvěřit vlastním očím. Jeho noha byla bílá a ležela v medvědí pasti.

18. 6. 2019, 07.30 „Hlásí se Linda Krumlová z Benešova. Minulou noc v konopištském lese byla nalezena další oběť tajemného lovce, který po celém Konopišti sází pasti na medvědy. Tentokrát v pasti vykrvácel Alois Mladý. V chatě jenom 100 metrů od místa činu byly odemčené dveře a v záchodu nalezené klíče potenciálně od chaty podepsané jménem X. M. Nejlepší kamarád oběti vypověděl, že tyto iniciály patří Xaviérovi Mladému, vlastníkovu chaty, bratru oběti a podezřelému číslo 1, jelikož tenhle čin už se počítá jako vražda. Pokud uvidíte Xaviéra Mladého na veřejnosti, uvědomte policii a buďte ve střehu.“

napsal a ilustroval: Jakub Jan Pohořalý, 7. třída, Archa Petroupim

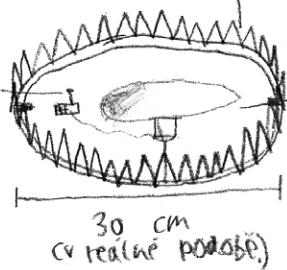

NÁKRES MEDVĚDÍ PASTI ZO

PATENTOVÁNO

~~KONOPISŤSKÝM LOVCEM~~

VYSÍLAČ
malé zařízení
které vata je
lovce pokud
šlapadlo bude
aktivováno

OSTNY
velice nebezpečné,
nůžky rozpalit
poleno dřeva

ŠLAPADLO
šlapadlo aktivující
smrti ohroženou past.

Jan Jakub
100hopalý

I NADĚJE NĚKDY POHASNE

Je 23. 9. roku 2025. Sedím doma u televize a koukám na zprávy. Už dva dny jsem nejedl a nespál kvůli mému otci, který padl v bitvě u Vlašimi. Ptáte se, co se stalo? Co zapříčinilo smrt mého otce? Já vám to hned vysvětlím.

Před měsícem totiž vypukla třetí světová válka.

Nejprve mezi sebou válčila jen Amerika a Čína, ale pak Donalda Trumpa, amerického prezidenta, napadlo, že s čínským prezidentem, Si Ťin-pchingem, může uzavřít mírovou smlouvu a společně se spiknout proti ostatním státům.

Jakmile oba prezidenti podepsali mírovou smlouvu, připojili k sobě čínská a americká vojska a zaútočili na největší stát světa, Rusko. O čtyři dny později oblehla Čína a USA celou Evropu. Všichni jsme věděli, že nás obě světové velmoci zničí. A taky že jo. Nás, Českou republiku, si nechaly naposled.

Byli jsme jejich třešnička na dortu. Za pouhé tři dny se jim podařilo zničit 13 krajů, konkrétně kraj Olomoucký, Pardubický, Liberecký, Jihočeský, Plzeňský, Karlovarský, Ústecký, Královéhradecký, Jihomoravský, Moravskoslezský a Zlínský, dále pak Kraj Vysočina a Prahu.

Středočeský kraj dobyly zatím pouze zčásti. Jediné město, které nemůže nikdo zastrašit hrůzou a strachem, je Benešov. Dokud budu žít já, na Benešov si žádné vojsko netroufne. Narodil jsem se totiž s jednou zvláštní schopností, a to že umím vytvořit ochranný štít s pomocí mé mysli. Zjistil jsem to v deseti letech na sportovním táboře, kde na nás z lesa číhali hladoví vlci a já zoufale hledal svoji vlastní chatku. V mysli se mi z ničeho nic vybavil zmenšený obrázek našeho tábora. Jakýsi hlas na mě volal, abych si představil ochranný štít okolo chatek. Jak neznámý hlas poručil, tak jsem i učinil. A opravdu. Vlci se na naše území nedostali. Na dětské tábory rád vzpomínám. Měl jsem tam spoustu kamarádů. No a teď? Ted' tady sedí dvacetiletý kluk, který ztratil vše, co mu bylo blízké. Otce, matku, která zemřela na rakovinu, a své nerozlučné přátele, které pohltila dozajista smrt kvůli této pitomé válce. „Robine, promiň, že tě ruším, ale přišel k nám nějaký tulák a žebrá o nocleh,“ vyruší mě z přemýšlení starosta města Benešov. „A co já s tím?“ odpovím mu nevrle. „Toto si máte řešit sám. Vy jste starosta, ne já.“ „To sice ano,“ zakývá hlavou starosta, „jenže problém je v tom, že se ten tulák nemůže dostat přes štít. To můžeš vyřešit jedině ty, Robine.“ Upřel jsem na starostu své zelené oči. Můj ledový pohled ho uváděl do rozpaků. „Dobrá,“ zvedl jsem se klidně ze židle, „promluvíím s tím chudákem. Kde se nachází, pane starosto?“ „Na Masarykově náměstí.“

Vyšel jsem ven a kráčet po kamenném chodníku směrem k náměstí. Miluji to tam. Vůně pekáren, cukráren a čerstvého ovoce a zeleniny vykouzlí člověku úsměv na tváři a zpříjemní mu den. Přeběhl jsem přechod pro chodce a došel na stanovené místo. Obvykle bývá na náměstí rušno, ale dnes byli všichni lidé zticha a poslouchali jakéhosi starého muže v roztrhaných šatech. Povídal jim cosi o válce. Starý muž mě po chvíli spatřil. „Dobrý den,“ promluvil na mě vysíleným a unaveným hlasem, „vy musíte být Robin, že ano?“ „Ano,“ odvětil jsem jednoduše, „odkud jste?“ Stařík se nadechl a řekl: „Utekl jsem. Jako jediný Čech jsem z bitvy u Vlašimi přežil a vyslechl důležité informace o plánech Číny a USA.“ „Pojďte mezi nás,“ poručil jsem muži. „Nemohu. Nevím proč. Brání mi v tom nějaká neviditelná stěna.“ „Pardon,“ zasmál jsem se, „já zapomněl. Za pár okamžiků vám neviditelná stěna otevře své brány dokořán.“ Zavřel jsem oči a zaměřil se na místo, kde stál onen stařík. Uvolňoval jsem svoji mysl. Zanedlouho byla ve štítu trhлина. Otevřel jsem oči. Stařík na mě hleděl s otevřenou pusou. „J-Jak jste t-to u-udělal?“ otázal se mě. „Neptejte se a pojdte za mnou.“ Stařík poslechl. Svoji mysl jsem trhlínu štítu zacelil, zazubil se na vytřeštěného muže a pobídl ho: „No? Řekněte mi ten plán, který vymyslela Čína s USA.“ Stařík se podrbl na hlavě, udělal štěněčí oči a zeptal se mě: „Můžeme si nejprve prohlédnout Benešov? Nikdy jsem do tohoto města nezavítal.“ Povzdechl jsem si.

Po dlouhém přemlouvání jsem přeci jen souhlasil. Ukázal jsem mu polikliniku, cukrárny, pekárny, KFC, Pepco, autobusové nádraží, základní a střední školy a zejména Konopiště. Po cestě mi stařík řekl: „Už vím, kdo jste. Znal jsem se s vašimi kamarády, kteří mi o vás vyprávěli. Před deseti lety jste prý zachránil celý tábor před vlky. Vytvořil jste ochranný štít.“ „Ano,“ odpověděl jsem nostalgicky, „všichni mě poté považovali za hrdinu. Na tomto táboře jsem zažil hodně adrenalinu.“ Udělali jsme asi sto kroků a já se staříka zeptal: „Nevíte náhodou něco o mých přátelích? Žijí?“ Muž si povzdechl, dal mi ruku na rameno a soucitně pravil: „Jsou mrtví.“ Neodpověděl jsem. Tušil jsem to. Ve staříkových potrhaných kalhotách se znenadání ozval nějaký skřehotavý hlas, který špatným českým přízvukem dokola opakoval: „Zabij ho, jinak zemřeš ty! Zabij ho, jinak zemřeš ty!“ „Co to má znamenat?“ otázal jsem se vyjeveně. Stařík těžce polkl a nervózně ze sebe vysoukal: „Přišlo mi asi upozornění, že si mám vzít prášky proti bolesti zad.“ „Cože?“ propukl jsem v hysterický smích. Stařík se pousmál a zčervenal. Zbytek cesty probíhal ve veselé atmosféře. Na Masarykovo náměstí jsme se vrátili zpět kolem 20.00. Sedl jsem si unaveně k fontáně. Najednou jsem uslyšel starostu, jak volá: „Za štítem jsou čínští a američtí vojáci!“ Stoupl jsem si a zvolal: „Dokud žiji já, Benešov je v bezpečí. Štítem nikdo neprojde. Nedá se nikým a ničím zničit. Štít vás bude chránit až do konce mých dnů.“

Lidé, co šli právě okolo, začali tleskat a usmívali se od ucha k uchu. Jejich radost jsem sdílel s nimi. Zaplavil mě příjemný pocit. Ten však po několika sekundách zmizel. Ve svém srdci jsem cítil něco ostrého. Otočil jsem se a uviděl staříka. Díval se na mě smutně, skoro plakal. „Přinutili mě,“ šeptl přiškrceným hlasem a vyňal z mého srdce ostrý předmět. Nůž. Cítil jsem, jak se mi podlamují kolena. Viděl jsem rozmazaně a v uších mi pískalo. Ztrácel jsem nad sebou jakoukoli kontrolu. Nemohl jsem pohnout rukama ani nohama. Už mi to docházelo. Hlas vycházející ze staříkových kalhot nebyla žádná upomínka k tomu, aby spolkl prášek. Někdo staříka pobízel, aby mě zabil. Mozek mi pomalu odumíral. Hlas v mém nitru mi napovídal, že ochranný štít se ničí. Někde z dálky jsem uslyšel výbuch a řev čínských a amerických jednotek. Čeští lidé hlasitě prosili o slitování. Pak vše utichlo. Poslední slova, která jsem slyšel, než jsem se oddal věčnému spánku, zněla: „Pozabíjejte všechny! Nikoho nenechte naživu!“

napsala: Kamila Steinová, 9. A, ZŠ Jiráskova, Benešov
ilustrovala: Anna Bartůšková

FERDINAND D'ESTE SE SVOJÍ MANŽELKOU NA VÝLETĚ

Psal se rok 1909, druhý srpnový den v Přestavlkách u Čerčan. Přestavlký jsou vesnice, kde je nádherný výhled do krajiny a je tam kopec Vepří, na kterém se pasou kozy a krávy, ale je tam bezpochyby nejkrásnější výhled na světě.

Jednou si Ferdinand se svojí manželkou Žofií Chotkovou řekli, že pojedou na výlet do Přestavlk. Než ráno vyjeli, tak si dali ranní čaj. Když ho dopili, tak jeli směrem na Přestavlký. Jen tak si jeli, viděli zvířata a jednoho pocestného. Byli v Soběhrdech, když najednou se jim ulomilo kolo u vozu, oba dva se hrozně lekli. „V Soběhrdech bydlí můj známý, ten nám určitě půjčí nové,“ řekl Ferdinand a měl pravdu. Netrvalo ani 5 minut a vydali se dál. Když za 20 minut dojeli do Přestavlk, tak je obyvatelé s údivem vítali. Rodina Kováčů jim udělala buchtu, rodina Fulínů kávu a rodina Šmeralů kravský sýr. Ferdinand uslyšel, jak jeden muzikant hraje na housle, bylo mu tak 34 let. Ferdinandovi a Žofii se to moc líbilo, tak za ním šli.

„Dobrý den,“ řekl Ferdinand. „Dobrý.“ „Nám se moc líbí vaše hudba. Nenapsal jste náhodou nějakou skladbu?“ zeptal se Ferdinand.

„Ano, napsal, jmenuje se V nový život,“ řekl pán. „To jste vy?! Josef Suk?!“ „Ano.“ „Moc mě těší, já jsem František Ferdinand d'Este a tohle je moje manželka Žofie Chotková,“ řekl Ferdinand. „Rád vás poznávám,“ oznámil Josef. „A co tady dělá rakouský arcivévoda se svojí manželkou?“ zeptal se Josef. „My tady jsme na výletě. Nechtěl byste k nám přijet na večeři? Budou ovocné knedlíky, moje nejoblíbenější jídlo,“ zeptal se Ferdinand. „Ano, rád.“

Tak netrvalo dlouho a jeli zpátky do Benešova na večeři. Když jeli, tak si povídali o svém životě a hodně se u toho nasmáli. Cesta jim utekla tak rychle, že se ani nekoukli na přírodu. Na Konopišti Žofie uvařila ovocné knedlíky, Ferdinand provedl Josefa po zámku, pak se navečeřeli a šli spát.

napsal: Stanislav Kysela, 7. třída, Archa Petroupim
ilustrovala: Emma Pohořalá

JOSEF PILÁT

Psal se leden 1922 a české legie právě dorazily do Československa. Všude se zpívalo a hrálo. Vojáci se vraceli do svých rodných krajů a jedním z nich byl i Josef Pilát. Vlak zastavil na nástupišti v Benešově. Zasyčel a z pod něj se vyvalil hustý dým páry, který zakrýval staré známé nádraží. A rodiče a příbuzní vítali své legionáře. Všude bylo plno radosti ze shledání svých bližních.

I Josef už viděl svoji maminku, tatínka, bratry i sestry, kteří se slzami v očích nemohli uvěřit, že ho znovu vidí. „Maminko, tatínku, vy...“ a víc už nedořekl, protože ho už všichni usilovně objímali.

Po šťastném shledání šli tou starou známou prašnou cestou údolím přes vesničku Bedrč až ke starému stromu, od kterého bylo vidět na kopečky pokryté jehličnany, na louky, které si Josef tak dlouho představoval a jeho největším přáním bylo je znovu vidět. Ale hlavně odtud zahlédl svůj rodný dům a vesničku Žiňánky. Jak je spatřil, objevily se mu slzy v očích a rozplakal se štěstím. Rozběhl se k domu, kde vyrůstal společně s rodiči. Jen co k němu doběhl, už ho vítali sousedé. A vykřikovali: „Pepa se vrátil!“ „Jaké to bylo Josko?“ „Neuvěřitelné, že tě znovu vidím.“ Všichni ho rádi viděli.

Večer maminka připravila kuře s knedlíkem a Josef vypravoval až do noci o svých zážitcích a o tom, jaký byl život ve válce, kam se všude podíval a hlavně kde bojoval. Ráno se vydal na procházku po těch všech starých známých místech. Nejdříve vylezl na čerčanský Chlum, poté sešel dolů k řece a zpátky proti proudu řeky. Měl takovou radost, že je zase zpátky doma!!

Po týdnu žití se jelo pro dřevo. Na to byl Josef ze svého mládí zvyklý, a tak byl ohromně rád, že si tuto činnost může zopakovat. Pracovalo se celý den.

K večeru vyrazil pár koní s nákladem dříví na cestu domů. Tatínek s dalšími šli za nákladem a Josef vedle něho. Najednou z ničeho nic se objevil v silnici veliký kámen a náklad se rychle vysypal. Bohužel na tu stranu, kde zrovna kráčel Josef. V posledních chvílích se snažil uskočit, ale narazil na strom, ke kterému ho klády přimáčkly. Ostatní neváhali a rychle Pepu vytáhli. Josef mohl jen ztěžka dýchat, a tak ho rychle odnesli do světnice. Zavolali lékaře a ten zjistil, že má zlomená žebra. Po týdnu Josef umřel.

napsal: Pavel Vašák, 8. třída, Archa Petroupim

ilustroval: Ladislav Langer

zdroj: vyprávění babičky Františky Vašákové, Soběhrdy 650 let Kronika obce, M. Kucharski a kol., 2010

NÁDRAŽÍ BENEŠOV

TÝNECKÉ STRAŠIDLO

Na Týneckém hradě bydlí už tisíce let dvě strašidla, bílá paní a bezhlavý rytíř. Jednoho dne se jim narodilo malé strašidýlko, bylo celé bílé, pojmenovali ho Bubu. Rodiče ho každou noc učili strašit turisty. Jenže strašidýlko bylo malé a roztomilé, a tak si ho turisté oblíbili. Na hrad se hrnuly davy lidí, aby si mohly strašidýlko vyfotit. Bílá paní a bezhlavý rytíř si nevěděli rady, jak naučit strašidýlko strašit. Bubu tedy začal chodit do školy pro strašidla. Ze školy nosil samé jedničky, až na strašení, z toho propadal. Chodil na doučování k ježibabě Hátě, ale ani to nepomohlo. Jednoho dne se rodičům ozval pan ředitel Brumbál, že Bubu bude ze školy pro strašidla vyloučen. Když se to bílá paní dozvěděla, zrudla a bezhlavému rytíři se z toho zakutálela hlava neznámo kam. Když Bubu viděl, co rodičům způsobil, začal přemýšlet, jak být užitečný i bez strašení. Bubu dobře znal historii hradu a okolí z mamínčina vyprávění, a tak pro něj nebyl problém udělat si průvodcovské zkoušky. Začal v sezóně provádět turisty. Jeho rodiče se postupně smířili s tím, že Bubu nebude strašit, ale provádět lidi po hradě a okolí. A když na hradě některé děti zlobí, tak zavolá své strašidlácké rodiče a ti s radostí odvedou svoji práci. A nakonec jsou spokojeni všichni – lidé i strašidla.

napsala: Barbora Švestková
7. B, ZŠ Týnec nad Sázavou
ilustrovala: Ema Žabová

TAJEMSTVÍ TÝNECKÉ VĚŽE

V dávných dobách za bájně vlády vznešených Přemyslovců, někdy v druhé polovině 12. století, v oblasti Benešovska na spodním toku Sázavy, byla k románské rotundě v Týnci nad Sázavou přistavěna gotická hradní věž.

Tahle věž byla určena k ochraně brodu, který se pod ní rozprostíral. Bohužel se v ní ale usadila krutá čarodějnice a celé město uvrhla pod strašlivou kletbu. Kletba spočívala v tom, že toto město zmizelo ze starých map i z povědomí lidí. Každý, kdo ho opustil, zapomněl, že existuje. Týnec byl odsouzen jen na své vlastní zásoby, proto trpěl hladomorem.

Jednou se po řece plavila jedna osamělá cestovatelka, jmenovala se Natálie. Najednou ucítila zachvění. Nad ní se zhmotnil starý dřevěný most, pomyslná hranice kletby. Omylem totiž vplula do její působnosti, před ní se objevilo město.

Rozhlížela se a všude viděla jen bídu a zmar, viděla trpící lid. Rozhodla se tedy, že město zachrání. Ptala se zdejších lidí a zjistila, že ve věži žije čarodějnice. Vydala se za ní. Vešla do věže a po vrzajících schodech postupovala do vyšších pater.

Čarodějnici zpozorovala až v předposledním patře temné věže, seděla nad kotlem a mumlala nějaká zaklínadla. Natálie k ní postoupila a řekla: „Sejmi kletbu z tohoto města, nebo zemřeš!“ Čarodějnice se jen zasmála a dál pokračovala v kouzlení. „Neustoupíš-li, zemřeš!“ řekla Natálie a proklála ji dýkou, kterou vytáhla z pod pláště. „Já nikdy neodejdu!“ řekla čarodějnice a rozpadla se ve stovku netopýrů. Od té doby bylo město opět viditelné a v druhém nejvyšším patře věže dodnes žijí netopýři.

napsala: Nela Svobodová, 8. třída, ZŠ Gaia, Týnec nad Sázavou
ilustrovala: Ella Beňatinská

O ZAMILOVANÉM VODNÍKOVÍ

Kousek od města Benešov se nachází Konopištský rybník. Kolem rybníka se často děje něco divného. Přes den je ještě klid, ale jakmile se setmí, začnou se tam dít věci! Nutno podotknout, že v rybníku žije vodník Vodous, který ho obývá již dvě stě dvacet dva let.

Nejdřív to ve vodě zašplouchá, potom žbluňkne, něco zamlaská a kolem půlnoci se to stane. Vodous vylézá za chechotu žab z vody. Chystá se zahrát své milé na elektrickou kytaru zapojenou do staré vrby na břehu. Jeho milá se jmenuje Anička a pracuje jako tělovýchovná poradkyně pro taneční spolek lesních víl. Vodouse bude při vystoupení doprovázet ježek na housle, zajíc na klávesy, křeček na triangu a starý kapr na bicí. Lesní víly si připravují tance. Začíná zkouška a všichni se soustředí. Na zámku Konopišti sloužící zavírají okna. Když se přiblíží půlnoc, jsou všichni unavení, ale spokojení. Zítřejší den D se jistě vydaří.

Ráno nemohl Vodous dospat. Doladil detaily, osvětlení, ozvučení a už se těší na večer. S příchodem tmy se začínají scházet první hosté. Večer zahajuje sám vodník Vodous a první tóny elektrické kytary se šíří do okolí. Víly se roztančí v divokých otočkách a ostatní účinkující se nenechávají zahanbit. O přestávce požádal Vodouch vílu Aničku o ruku a ta nadšeně souhlasila se slovy: „No konečně ses vyjádřil, ty kluku zelenej!“

Po půlnoci vystoupení skončilo. Všichni popřáli snoubencům hodně štěstí a zdraví a rozešli se. No a vodník a víla? Ti žijí v Konopištském rybníku dodnes. Možná je tam někdy potkáte, až se budete procházet Růžovou zahradou.

napsala: Šarlota Štěpánková, 7. C, ZŠ Dukelská, Benešov
ilustrovala: Lenka Čeperová

O CHECHTAVÉM DRÁČKOVÍ

Byl jednou jeden malý dráček, který bydlel se svou maminkou ve sluji na kopci „Kavčáku“. Už delší dobu hledal svou schopnost, se kterou by vynikal nad ostatními. Přemýšlel nad tím hodiny, ale na nic nemohl přijít. Připadal si stále „obyčejný“.

Jednoho dne se už jeho maminka nemohla dívat na to, jak pořád sedí doma a nudí se. Řekla mu: „Můj milý dráčku, už se nemůžu dívat na to, jak se tady nudiš. Pojedeš do Země Nezemě.“ Dráček si sbalil svůj malý kufřík a vydal se na cestu.

Už letěl nějakou tu chvíli, když do něj ve vzduchu narazil jiný dráček. Jmenoval se Kutílek a byl asi o rok mladší. Hned se dráčkovi omlouval: „Promiň, omlouvám se Ti. Já totiž hrozně spěchám.“ Kutílek se ptal, kam má dráček namířeno. Ten odpověděl: „Já jsem zatím jen dráček a letím do Země Nezemě hledat svou schopnost.“ Z dráčků se stali kamarádi.

Když přiletěli do Země Nezemě, musel se Kutílek s dráčkem rozloučit. Dráček vyzkoušel několik řemesel, například zahradničení, vaření, ale nic ho nebavilo. Najednou potkal holčičku, která byla velmi smutná. Zeptal se jí: „Co se Ti stalo?“ Holčička neodpověděla, jen ukázala prstem na balónek, který se ve vzduchu vzdaloval pryč. Dráček vzlétl do vzduchu, chytil balónek a vrátil se s ním k malé holčičce. Podal jí její balonek a přitom dělal různé veselé kousky. Lidé, kteří šli kolem, se u nich začali zastavovat a sledovali, jaké povedené kousky dráček předvádí. Všichni se velmi smáli a holčička už nebyla vůbec smutná. Druhý den se dráček vydal domů už jako chechtavý dráček. Tak ho lidé totiž pojmenovali, protože všude, kde se objevil, přinášel radost a smích. Vše vyprávěl doma mamince a ta na něj byla opravdu pyšná. Žili spolu dál spokojeně ve sluji na „Kavčáku“.

Až půjdete někdy na „Kavčák“ na procházku, vzpomeňte si na tento příběh.

napsala: Caroline Zmatlíková, 7. B, ZŠ Dukelská, Benešov
ilustrovala: Isabella Hrachovská

NAPIŠ A ILUSTRUJ SVŮJ PŘÍBĚH

Vydala Posázaví o.p.s., Zámek Jemniště 1, 257 01 Postupice

Grafický návrh: Lukáš Císař

Grafická úprava: Pavel Fuksa

Tisk: Polygraf, s.r.o.

Vydání první 2020

Náklad 500 ks

ISBN 978-80-87684-51-1

MUD*

ilustrovali: Filip Bejček a Michal Jirouch
4. třída Kapřici, MŠ Týnec nad Sázavou